

Opera „OEDIP”

de George Enescu
în premieră
la București

Spre cuvenita cinstire a memoriei marelui muzician român, țara noastră a luat inițiativa de a organiza concursul internațional „George Enescu”, pentru tinerii violoniști și pianisti. El se va ține de acum înainte, din trei în trei ani, la București. Pentru concursul din acest an și-au anunțat până acum participarea peste 30 de violoniști și peste 50 de pianisti din multe țări ale lumii. Paralel cu concursul, Capitala noastră va fi gazda unui Festival muzical de mare amploare. Vor fi prezente reprezentanți străluciți ai vieții muzicale internaționale. Cităm dintre aceștia pe David Oistrach, Jehudi Menuhin, Carlo Zecchi, John Barbirolli, Claudio Arrau, Carlo Felice Cillario, Monique Haas, Josef Palenick. La Festival va fi prezentată, pentru prima oară în țara noastră, lucrarea de capetă a creației enesciene, opera „Oedip”. Sub conducerea dirijorului Constantin Silvestri și a regizorului Jean Rincescu, colectivul primei noastre scene muzicale se pregătește intens pentru acest deosebit de important eveniment.

Pe o întindere în vremuri ce măsoară aproape 2500 de ani, de la Sofocle și până astăzi, mitul lui Oedip — eroul celebrei tragedii antice — a poposit în toate epocile, inspirând în aceeași măsură pe minutorii peneli ca și pe cei ai instrumentelor muzicale. Îl găsim la Euripide și Eschyl, la Iuliu Cezar și la Seneca. Îl aflăm în „Romanul Tebei”, operă anonimă în versuri din Franța evului mediu, în scrierile lui Corneille, Racine, Voltaire și Schiller, în pinzele celebre ale lui Cocteau, Ingres și Moreau, în muzica lui Purcell, Mendelssohn-Bartholdy, Stravinsky și Honegger și prin Enescu, Oedip ajunge, într-o nouă viziune, la noi.

„Ce subiect măreț! spunea muzicianul român. Să înfrunt antichitatea în care ea mai mare ca frumusețea, mai legendară și în același timp mai uman. Oedip m-a stăpânit mintea un sfert de veac și mi-a luat zece ani de muncă”. (B. Gavoty: „Amintirile lui George Enescu”).

Este opera de sinteză a creației compozitorului lui George Enescu, pe care Arthur Honegger o considera ca „opera sa suverană a unuia dintre cei mai mari maeștri”. „de o absolută originalitate și de o forță dramatică formidabilă”.

A fost scrisă pe libretul lui Edmond Fleg care contopesc cele două cunoscute tragedii ale lui Sofocle — „Oedip și „Oedip la Colona” — și alături o parte de creație originală.

Premiera, de un răsunător succes, a avut loc în martie 1936 pe scena Operei din Paris.

Nu de mult a fost interpretată cu același succes de ansamblul teatrului „La Monnaie” din Bruxelles.

Pe scena Teatrului de Operă și Balet al R. P. R. e montată acum, ea având scenă suprapusă, o toabă mare, un fel de tip de ușor înclinată spre sală. E locul pe care se vor desfășura, pentru prima oară în țara noastră, cele

Marla MOSCU

(Continuare în pag. 4-a)

Cu prilejul turneului Teatrului Național din Cluj, care a prezentat piese din repertoriul acestei stagiuni pe scenele bucureștene, publicul Capitalei a putut cunoaște câteva din tinerile talente clujene. Printre ele se numără și VIORICA CERNUCAN-POPA, interpreta Isabellei din piesa „Măsură pentru măsură” de W. Shakespeare.

Fotografia: Mihai POPESCU

5 minute cu artista poporului LILY POOR

În lumea teatrului, ca și în cea a spectacolului — în deosebi a celor din Ardeal — numele artistei Lily Poor, de la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj, este bine cunoscut. În cei 48 de ani ai săi de teatru, Lily Poor a avut deseori șansa de a interpreta roluri din țara noastră, prin simpatia interpretare dată unor roluri de mare anvergură. De altfel, prodigioasa sa carieră artistică a fost încununată în anul 1951 cu titlul de artistă emerită, iar în anul 1957 cu înalta distincție de artistă a poporului din R.P.R.

Stind de vorbă cu neuitata interpretă a Gertrudei din valoroasa piesă a lui Katona Jozsef „Bánk-Bán” am desputat tot mai multe amintiri cu o altă mare artistă a poporului de la noi: Lucia Sturza-Bulandra. Discuția despre relațiile de strinsă colaborare dintre cele două actrițe, de la începuturile activității lor artistice până la zilele noastre, Lily Poor „atacă” și subiectul dorit, vorbindu-mi cu multă căldură de marea actriță bucureșteană.

O cunosc bine pe Lucia Sturza-Bulandra, ne spune Lily Poor. O cunosc și o apreciez. Am văzut-o jucând deseori și mi-am dat seama că e o mare artistă. Am făcut chiar împreună o neuitată călătorie de trei săptămâni la Moscova, în anul 1951, în care timp am avut multe să ne spunem... M-am simțit foarte bine alături de ea, ca și de ceilalți actori, tovarăși de călătorie: Aura Buzescu, Irina Răchiteanu, Maria Cupea, Al. Filini, Marcel Angelescu, Gică Popovici de la Naționalul ieșan...

— Și... ați descoperit cumva afinități comune cu Lucia Sturza-Bulandra?

— Firește. Mai întâi... vîrstă, care apropie în mod firesc actrițele de aceeași generație, aceeași vîrstă. Fără de multitudine de roluri jucate de directorul „Municipalului”, nici eu nu mă las mai prejos: am interpretat în viața mea peste 500 de roluri... Îmi place, de asemenea, selecția pe care o face Lucia Sturza-Bulandra asupra repertoriului. Cu ea, am depus mult suflet la interpretarea unor roluri de prestigiu, ca cel al Vasei Jeleznova din piesa cu același nume de Maxim Gorki, ori cel al bunicii din „Căpitanul” a lui Horii Lovinescu. Mai sint apoi amintirile... Pe ale Luciei Sturza-Bulandra, din volumul său de amintiri cu multă plăcere... Îi voi urma și eu, în timpul, plină.

— De fapt, care a fost cea mai frumoasă amintire din cariera dvs.?

— Amintirile îmi sînt toate dragi... ne răspunde surîzînd amabila noastră interlocutoră. De fiecare dată, pe care l-am repetat cu înfrigurare și l-am interpretat — întotdeauna cu puțină emoție — în fața unei săli pline, mă leagă cîte o amintire scumpă. Aceasta fie că este vorba de rolul „Măști” din „Cadavru viu” de Tolstoi, al Julietei din „Romeo și Julieta” de Shakespeare, sau al Evei din „Tragedia omului” de Modach, fie de rolurile principale jucate în anii din urmă în piesele „Bánk-Bán” de Katona Jozsef, „Nu pot trăi fără muzică” de Moricz Zsigmond, „Măi omului cu inima de leon” de Jókai Mor, „Un om obișnuit” de Leonov.

Cum să nu am amintiri de neuitat, cînd acum — în acești ani în care noi actorii ne bucurăm de condiții deosebite de bunăstare — am avut prilejul să interpretăm roluri din cele mai complexe, mai variate, începînd cu cel al unei soții de mine din piesa „Măști” a lui Mihail Davidoglu și sfîrșind cu cel al femeii-ministră din interesanta piesă a lui N. Virla „Undeva în Europa”? Cum să nu-mi amintesc cu plăcere de faptul că, aici, la Cluj, am avut ocazia să joc rolul principal dintr-o piesă interpretată numai de femei — 13 la număr — și anume din piesa „Casa Bernard Alba” de scriitorul spaniol progresist Federico Garcia Lorca?

— Totuși...

Mircea SCRIPCA

(Continuare în pag. 4-a)

LA MINUS 81 GRADE!

Correspondență specială pentru „MAGAZIN”

Aproape singurele informații de care dispuneau oamenii despre regiunea de sud a globului, Antarctica, erau cuprinse în jurnalul savantului Douglas Mowson. Iată cum era caracterizată această regiune: „O lume înspăimîntătoare a pustului, furiei și groazei. Ne poticnii mereu lupind cu beznă haosului. Rafalele necrutătoare de vînt, asemenea unui coamar răsunător, ne lovesc, ne împung, ne îngheață. Zăpada ne orbește și ne sugrumă”. Într-o altă filă a jurnalului acestui om sobru și echilibrat se poate citi: „Ne-am instalat pe marginea unui continent inimaginabil. Am descoperit o țară blestemată... împărăția zăpezilor și a vînturilor napraznice...”

De mai multă vreme, „țara blestemată” s-a apropiat, acum doi ani și jumătate, prima expediție științifică sovietică. Era regiunea aceea necunoscută, cea mai aspră și plină de taine din Antarctica. Navigatorii au fost întâmpinați de banchize, insule, stînci submergibile și, la capătul drumului, de un mal de gheață gros, neîmprescabil, de la care a început un urcuș pe zăpadă pînă spre adîncurile continentului. Pe

Un avion aduce noi materiale și provizii

mal au fost depozitate 8500 tone de material de construcții, mașini, aparatură științifică. În timp ce descărcau vasului „Obi” continua încă construcțiile ridicau primele casute ale viitorului „Mirni”, construiau pavilionul, stațiunea electrică, postul de radio, atelier, magazii, creau laboratoare. De atunci încă, membrii expediției erau convinși că se află pe continentul Antarctic, lucru despre care vorbeau nu numai cercetările precedente ale savanților, ci și zborurile proprii de recunoaștere și studiere a împrejurimilor. Cercetările ulterioare ale expediției sovietice au pus însă într-o nouă lumină orașul Mirni. El se află nu pe continent, ci pe o insulă ce se situează la 400 km, la sud de coasta adevărată a continentului.

La 11 februarie 1956, Mirni a fost inaugurat. Pe insula necunoscută pînă atunci, s-a înălțat drapelul de stat al Uniunii Sovietice. Aceasta a fost prima victorie a expediției sovietice de care s-au legat altele și altele.

Capriciile Antarcticii

Porcînd spre Polul magnetic sudic a plectat, în săniile trase de tractoare, o grupă specială de cercetători. Scopul marșului consta nu numai în adunarea de date și observații despre o regiune, care pînă atunci nu fusese vizitată de nimeni, ci și în studierea practică a posibilităților pătrunderii departe în adîncul continentului cu mijloace

ZIMBETELE CRIZEI

Domnul Robert Knight (Robert Cavalerul) stătea prăbușit pe spate, într-un fotoliu adînc. În fața lui era desenată, negru pe alb, o spirală; cînd începea să se învîrtească, îi idea prietilele turbuon. O lampă puternică, vîrîtă în ochi, îl obosea și mai tare. Se aprindea, se stinge, se aprindea, se...

Dormi! îi porunci dulce domnul Richard Mikesell, Dormi... un om serios, conducătorul unui mare birou de vînzări din San Diego-California — începuse să se învîrtească ușurel, ca niște calușe înalte de a lua vînt.

Ochii domnului Knight — un om obișnuit — erau înținși de vîntul din San Diego-California — începuse să se învîrtească ușurel, ca niște calușe înalte de a lua vînt.

Hipnotizatorul știa dinainte ce vrea clientul de la el, ce vor toți de la el, de ce se trageau acum cu toți la el, — dar, mai mult ca să-și facă datoria, întreba blînd:

— Tot „reconstuea”? — „Într-adevăr?” — „Afirmativ scînd din gîtul clientului.” — „Ascultă, aicea!” — porunci mister, Mikesell. Chestia asta cu criza e scîrnată. Legile economice obiective sînt o invenție a roșilor. Nu există legi d-asta și în țara noastră, mai vesel, zîmbete!

Adormitul Knight începu să-și smucească buzele. Începu să zîmbească, Sergiu FARCAȘAN

(Continuare în pag. 3-a)

Hipnotizatorul la lucru. Încă puțin și șeful firmei comerciale, adormit în fotoliu, va uita de criza economică și va fi încredințat că economia va pitalista în avînt.

magazin

Anul II Nr. 39 • Sîmbătă 5 iulie 1953 • 8 pagini — 1.50 lei

BUNA DIMINEAȚA, CIMPURI INFRAȚITE!

O dată cu primele fișii luminoase și aurii ale soarelui, pe cîmpiile țării — în nord, pe podișul vîlurit al Moldovei, în sud pe necuprînsul Bărăganului, pe cîmpiile ardelen brăzdate de ploii puternice, se aude-vuiecul sensibil și statornic al combinelor românești, rod de metal și măiestrie tehnică al muncitorilor de la uzinele „Semănătoarea”.

Botul gri-argintiu al acestor mașini rapide vibrează în marea întîlnire cu holdele, dărînd oamenilor bogăția unui an de muncă și de veghe asupra fiecărui spic de grîu.

Bună dimineață, cimpuri înfrățite!... rostesc parca combinel pe pămînturile, imense covădă netîrîpate de nici un hat, ale marilor unități socialiste...

Bună dimineață, cimpuri înfrățite!...

Adrian BELDEANU

(Continuare în pag. 2-a)

În acest număr:

Reportajul trimisului nostru special

IMAGINI ETIOPIENE

100 de ani de la nașterea

marelui PUCCINI

Scoala soiurilor

O vizită la centrul experimental de la Tîncăbești

Pe la jumătatea drumului București-Ploiești, mai precis la kilometrul 29 al șoselei naționale, autobuzul de Periș coțeste la stînga, pentru a parcurge ultimii kilometri din traseu. Pe toată această parte a rutei călătorului îi este dat să vadă întinderi imense, cu diferite semănături, cu grădini și livezi ce aparțin în mare parte gospodăriei agricole de stat Periș.

Pentru trecătorii mai puțin inițiați în ale agriculturii, o porțiune de cîteva sute de metri de pe partea stîngă a drumului experimental de la Tîncăbești, constituie o adevărată surpriză: semănături de tot felul, așezate în mici parcele dreptunghiulare, unele ce dau în pirgă, altele ce-și mai păstrează încă culoarea verdele crud, contrastînd între ele ca florile într-un par. Acest peisaj cuprinde rodul muncii mai multor amelioratori din țară și de peste hotare, care s-au străduit ani de zile pentru crearea unor soiuri noi de plante agricole. Aici, la centrul experimental Tîncăbești, fiecare soi are de trecut... examenul producției. Este o adevărată școală a soiurilor.

O colecție unică

Cu doi ani în urmă, din tîrînelul gospodăriei de stat Periș s-au desprins circa 50 de ha, care au căpătat destinația experimentelor. Așa a luat ființă centrul experimental de la Tîncăbești. Zeci de soiuri de grîu sau porumb, de orz sau floarea-soarelui au fost aduse aici spre examinare. Unele sînt în „culturi comparative de concurs”. În vederea raționării celor mai bune, altele sînt în „colecție”: toate însă, prezintă interes pentru cercetări.

În ceea ce privește colecția, trebuie spus că ea numără peste 300 de soiuri și este unică în țară. În cîmpul de colecție, soiurile străine își fac „acclimatizarea”, după care o parte din ele — care dovedesc „aptitudini” — trec mai departe în rețeaua de stat pentru încercarea soiurilor.

În colecție soiurile sînt ținute un an. În acest timp, în afară de „observațiile de vegetație”, se fac o serie de analize în cîmp și în laborator. La porumb, bunăoară, se notează lungimea

tulpinei, numărul stîuleților, forma bobului etc. Rezistența la cădere a păloșelor — condiție importantă pentru mecanizarea recoltării lor — este dovedită, printru altele, cu ajutorul unui dinamometru original — construit la centrul experimental.

Tot ceea ce se face în cîmp este o treabă migăloasă, care cere atenție și multă răbdare. Nici munca de laborator nu-i mai simplă. Aici am găsit-o pe tînașă ingineră Luisa Ciolbaru, care nu numai că... despică palur în

Orzul a învînt sece

Grîul Arnăuț...

Înainte vreme, grîul Arnăuț (denumit și grîu tare) era renumit în țara noastră, în deosebi în Moldova și Dobrogea, unde se cultiva pe suprafețe întinse. Cu timpul însă, fiind grîu de primăvară (ceea ce înseamnă că producea mai puțin decît grînele de toamnă) Arnăuțul a fost înlocuit cu alte soiuri.

Arnăuțul despre care ne-am propus

Ing. V. CIAUȘU

(Continuare în pag. 2-a)

